

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δρχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 6

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ

Μ***, 2 Ἰουνίου 19..

Ἦλθαμε στὴν ἐξοχὴ ἀπὸ τὴν Κυριακὴν. Μοῦ ἔκαμαν ἀλλοιώτικη ἐντύπωση, ὅταν ἐφθάσαμεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, αὐτὴ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἡσυχία ἐδῶ. Ὁ μπαμπᾶς εἶπε κ' ἐπήγαμε πεζοὶ ἀπὸ τὸν σταθμὸν ἕως τὸ ἐξοχικὸ μας σπίτι. Μ' ἔβαλαν στὴ μέσῃ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ Ἀννέττα, ἡ νταντά μου, κ' ἐπήγαμε τὸ δρομάκι μὲ τὰ θυμάκια δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ὅπου ἀρκετὴν ὥραν ἐπεριπατήσαμεν ὁλομόναχοι. Δὲν εἶδαμεν ἄλλον κανένα παρὰ μόνον ἓνα χωριατόπουλο μὲ τὴν ἀδελφὴν του, ποῦ ἐστάθηκαν καὶ μας ἐκύταζαν ὡς που ἐστρήψαμεν τὸν δρόμον. Βάζω στοίχημα πῶς διεσκέδαζαν μ' αὐτό, διότι ἔχασκαν κ' οἱ δύο καὶ ἄνοιγαν μιὰ πιθαμὴ τὰ μάτια των, ὅπως ἡ ἐξαδελφούλα μου, ἡ Ἰωάννα, ὅταν πηγαίῃ καὶ βλέπῃ τὰ μαϊμουδάκια εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον. Ἐκαμναν ἔτσι, ὡς φαίνεται, διότι δὲν μοιάζομε μὲ τὰ μοῦτρά των (μὲ τὰ χωριατόπουλα δηλαδὴ, κ' ὅχι μὲ τὰ μαϊμουδάκια,) καὶ διότι φοροῦμεν διαφορετικὰ ροῦχα. Καὶ ἔπειτα, δὲν εἴμεθα τόσοι λερωμένοι ὡς αὐτά. . . εὐτυχῶς. Εἶδα γρήγορα ἀπὸ μακριὰ τὸ σπίτι μας, τὸ ἄσπρο καὶ κόκκινο σπίτι, μὲ τὸ πυργάκι τοῦ ἀριστερά, μὲ τὰ κάγκελα τῆς θύρας ἀνοικτὰ διὰ νὰ μας δεχθῶν, καὶ μὲ τὰ μεγάλα καταπράσινα δένδρα τοῦ κήπου.

Ὁ Γιάννης, ὁ ὑπηρέτης, ἦτο στὴ θύρα, μὲ τὸ μεγάλο ψάθινο καπέλλο του στὸ χέρι. Ἔχει πάντα τὸ ἴδιον μοῦτρο, κουτούτσικο λιγάκι, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ κ' ἔτσι κουτὸς ποὺ φαίνεται, διότι εἶνε πολὺ καλὸς ἄνθρωπος.

— Καλὴμέρα τ' ἀφεντικὸ μας! εἶπε στὸν μπαμπᾶ ὁ κύρ Γιάννης, ἐνῶ ἔστρη-

φογύριζε στὰ χέρια του τὸ καπέλλο του. Ὅλο καὶ «τ' ἀφεντικὸ μας» λέγει τοῦ μπαμπᾶ, σὰν νὰ ἦσαν πολλοὶ Γιάννηδες μαζί, κ' αὐτὸς πληρεξούσιός των.

— Μωρέ, πῶς ξετινάχθηκε κ' ἐμέστωσε ἡ κυρία Μάρθ, ἀπὸ τὸ περσμένο καλοκαίρι!

Ἦθελε νὰ πῇ πῶς ἐμεγάλωσα. Ὁμιλεῖ γιὰ μένα, ὅπως ὁμιλεῖ γιὰ τὰ δένδρα του, αὐτὸς ὁ Γιάννης; τοῦτο ὁμῶς δὲν εἶνε χωριατικὴ ἐκ μέρους του, ἀπ' ἐναντίας! διότι δὲν ὑπάρχει στὸν

μιλίαν μὲ τὸν Γιάννη. Ὁμιλοῦσαν διὰ τὴν ἐσοδείαν, τὰ σιτάρι' ἤκουσα μάλιστα καὶ τὴν λέξιν «κοπριά». Ὁ μπαμπᾶς ἀγαπᾷ πολὺ αὐτὰ τὰ πράγματα κ' ἐγὼ τ' ἀγαπῶ πολὺ, ἀλλὰ μονάχα γιὰ νὰ τα βλέπω. . . ἀπὸ μακριὰ! εἶπα λοιπὸν τῆς Ἀννέττας πῶς θὰ πάγω στὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἄφισχ τὸν Φρίξον, ἀφοῦ τοῦ εἶπα:

— Σὲ λιγάκι. . . ἔφθασα!

Μ' ἐκατάλαβε, διότι ἄρχισε νὰ κουρᾷ τὴν οὐρά του, σὰν νὰ ἦθελε νὰ εἰπῇ:

Ἐπήγαμε πεζοὶ ἀπὸ τὸν σταθμὸν. (Σελ. 41, στ. α.)

— Μὴν ἀργήσης! Σὲ περιμένω!

Τὸ δωμάτιόν μου εἶνε τὸ ἴδιο: τόσο μεγάλο, τόσο ὑψηλό, καὶ τόσο γυμνό, ὥστε με κάμνει νὰ θαρρῶ πῶς εἶμαι τὸ σιγὰ μικροῦλα, ἅμα ἐμῶ μέσα. Χθὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποῦ ἔπρεπε νὰ κοιμηθῶ, δὲν ἐτολμοῦσα οὔτε νὰ μιλήσω εἴχε τὴν ἡμέραν, ὥστε παρ' ὀλίγο νὰ με πιάσῃ ἓνας φόβος! Καὶ ἔπειτα, οἱ πόρτες εἶνε τόσοι ὑψηλές, καὶ τὰ μποτίνια μου κτυποῦν τόσο δυνατὰ ἐπάνω στὰς χρωματιστὰς πλάκες, ποῦ εἶνε χωρὶς χαλί! Ἀλλὰ μ' ἀρέσει πολὺ, ἀπὸ τότε ποὺ τοῦ ξαναεἶδα με τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τὸ κρεβάτι μου θαρρεῖ καὶ εἶνε σπιτάκι, αὐτὸ μοναχό του, μὲ τὴ μεγάλη,

κόσμον ὠραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ δένδρο. Δι' αὐτὸ ἐγύρισα, μὲ ὅλο τὸ καμάρι μου, καὶ τοῦ εἶπα:

— Εἶδες, ἀλήθεια, Γιάννη;

Συγχρόνως ὁμῶς ἐννοίωσα δυὸ χονδρὰ πόδια ἐπάνω στοὺς ὤμους μου καὶ μιὰ ζεστὴ ἀναπνοὴ στὸν λαιμό μου. Ἦτον ὁ Φρίξος, ὁ σκύλος μου, καὶ μ' ἐφιλοῦτεν, ὅπως ἔμαθε καὶ ξέρει. Ἐνῶ μ' ἐγλύφε, κ' ἐγὼ ἔχωνα τὰ χέρια μου στὸ μακρὺ κίτρινο μαλλί του, εἶδα τὸν μπαμπᾶ ποὺ ἄρχισε μίαν σοβρὰν συνο-

κουνουπιέρα. Αί κυρίαί, πού εἶνε ζωγραφισμένα ἐπάνω στὲς καρέκλες καὶ στὲς πολυθρόνες, μ' ἐκύτταζαν πολὺ εὐγενικά σήμερον τὸ πρωῒ, σὰν νὰ ἔλεγαν: «Νά τὴν, ἦλθε πάλιν ἡ μικρή μας Μάρθα!» Συγχρόνως ἐμβήκεν ὁ ἥλιος. Ἀνοίξα τὸ παράθυρο, καὶ εἶδα κατὶ που δὲν ἐπερίμενα· τὸ «δένδρο μου» ἐμεγάλωσε φοβερὰ· ἐφέτος ἓνα κλαδί του ἔρχεται μέσα σιτὸ παράθυρο. Ἐβγαλα μίαν φωνὴν ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, ὅταν το εἶδα· τὴν πιά, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, δὲν φεύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου. Ἐχω γι' αὐτὸ τὸ δένδρο ἰδιαιτέραν ἀγάπην· ὁ μπαμπᾶς τόσες φορές μου εἶπε πὼς ἐφυτρώσαμε μαζί, τὸ δένδρο κ' ἐγώ. . . Δηλαδή, ἐγὼ ἐγεννήθηκα τὴν ἰδίαν ἡμέραν πού το ἐφύτεψαν. Νά τα τώρα! κάμνω κ' ἐγὼ σὰν τὸν Γιάννη, θαρρῶ πὼς ἀνήκω εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον!

Μ' ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔβλεπα τὸ πράσινο κλαδί τῆς ρωδιάς μου, ἐμελαγχόλησα πολὺ. Ἐσυλλογίσθηκα ὅτι, τὴν ἐποχὴν που αὐτὴ ἤτον φυντανάκι ἀκόμα, κ' ἐγὼ μικρὸ κοριτσάκι, εἶχα τὴ μαμμά μου, πού μ' ἀγαποῦσε καὶ μας ἔβλεπε νὰ μεγαλώνουμε καὶ τὲς δύο μας. Ἀπέθανεν, ἡ καλὴ μου ἡ μαμμά, ὅταν ἤμουν μονάχα πέντε χρόνων· ἀλλὰ συχνά τὴν συλλογίζομαι, ἂν καὶ μόλις τὴν ἐνθυμούμην. Ὁ λόγος ὁ κόσμος λέγει ὅτι ἦτο τόσο καλὴ καὶ μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ! Ὁ μπαμπᾶς τὴν ἐλυπήθη παραπολύ· καὶ τώρα ἀκόμα εἶνε λυπημένος, καὶ πιστεύω ὅτι ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν μαμμά, σὰν νὰ ἦτο ζωντανή. . .

Ἐνῶ συλλογίζομαι αὐτὰ τὰ θλιβερά πράγματα, τὸν εἶδα που ἐμάζεψε ἄσπρα τριαντάφυλλα, κοντὰ στὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια. Μοῦ ἔκαμε μὲ τὸ χέρι νεῦμα νὰ κατέβω.

— Γιά τὴ μαμμά, βέβαια, τὰ μαζεύεις;
— Ναι, κόρη μου, θὰ τῆς τα πᾶμε μαζί.

Ἐβγήκαμε ἔξω, ἐπεριπατήσαμε σ' ἓνα εὐμορφὸ δρομάκι ἀνάμεσα στὰ χωράκια, ὅπου, εἰς τὸ ἄκρον, ἐκεῖ κάτω, φαίνονται τὰ κυπαρίσσια τοῦ νεκροταφείου. Ἐκεῖ ἤθελον νὰ τὴν θάψουν, ἡ καίμενη ἡ μαμμά μου· τὸ ἔλεγε, ὅσον καιρὸ ἦτον ἄρρωστη.

Τὴν ὥρᾴν μνημὴ ἐβάζε ὁ μπαμπᾶς καὶ τῆς ἔκαμαν, καὶ τί ὥραϊα ἄνθη που εἶνε ἐπάνω! Δὲν εἶνε καθόλου σὰν νεκρικὴ κατοικίᾳ· εἶνε κάτασπρον, γελαστό, καὶ σε κάμνει νὰ σκέπτεσαι τὸν παράδεισον.

Ἐπέρασα τὰς ἐπιλοίπους ὥρας τῆς ἡμέρας εἰς τοὺς κήπους πού ἐπῆγα νὰ ἰδῶ, στὸ λεῖβάδι καὶ στὸ δασάκι. Ὁ Φρίξος ἔτρεχε κατόπιν μου, καὶ ὅλο ἐκουνούσε τὴν οὐρὰ τοῦ καὶ ἄρινε νὰ κρέμεται ἡ τριανταφυλλία γλωσσάρα του

Ὅταν τὸν ἐκαληνύκτιζα ἀπόψε, ὁ μπαμπᾶς μοῦ εἶπε πὼς θὰ πᾶμε αὐριο νὰ κάμωμεν τὰς ἐπισκέψεις μας εἰς τοὺς γείτονες.

4 Ἰουνίου.

Δὲν ἔγραψα χθές, διότι ἐπεστρέψαμεν ἀργά, καὶ ἤμουν πολὺ κουρασμένη. Νομίζω μάλιστα πὼς μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος στὸ τραπέζι, σὰν νὰ ἤμουν κανένα μωρὸ. Ὁ μπαμπᾶς μ' ἐξύπνησε καθὼς ἐγύριζε ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλον τὴν ἐφημερίδα του, κ' ἔτρεξα γρήγορα ν' ἀναβῶ στὸ δωμάτιόν μου καὶ νὰ εὐρῶ τὰς κυρίας μου πού ὅλο καὶ χαμογελοῦν, καὶ τὸ κρεβάτι μου, ὅπου κοιμοῦμαι τόσον ὥραϊα. Ἀλλὰ σήμερον τὸ πρωῒ, δὲν ἐννοῶ νὰ κατέβω πρὶν γράψω ἐδῶ τὰς ἐπισκέψεις που ἐκάμωμεν.

Ἐν πρώτοις, εἶχα στολισθῇ μὲ τὰ καλά μου, ὅπως εἰς τὰς Ἀθήνας· μοῦ το εἶπε ὁ μπαμπᾶς, ἀλλὰ δὲν θὰ το ξανακάμω· δὲν ἔμεινα καθόλου εὐχαριστημένη. Ὅσον ὥραν ἔμεινα εἰς τὸ δωμάτιόν μου στολισμένη, τὰ πράγματα ἐπῆγαιναν καλὰ· ἐνόμιζα πὼς ἤμουν ὥραϊστατή, καὶ ἤμουν εὐχαριστημένη, τὸ ὅποῖον δὲν μου συμβαίνει συχνά, διότι ποτὲ δὲν ἤξεύρω ἂν αὐτὰ που φορῶ μου πηγαίνουν ἢ ὄχι. Δὲν εἶμαι σὰν τὲς ἄλλες πού ἔχουν τὴ μαμμά τους διὰ νὰ τοὺς το πῇ· ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα· ὁ μπαμπᾶς δὲν ἔχει οὔτε ἰδέαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ἡ νταντά μου ἡ Ἀννέττα θὰ ἔχῃ χωρὶς ἄλλο πολὺ ἀσχημογούστο, διότι φορεῖ κατὶ σκουφάκια, — φρίκη!

Λοιπὸν, εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἤμουν δυσαρεστημένη· ἀλλὰ ἄμα ἐβγήκα ἔξω, ἄλλαξαν ἐντελῶς τὰ πράγματα. Μοῦ ἐφάνη ὅτι οἱ κορδέλες μου καὶ τὸ καπέλλο μου μὲ τὰ φτερά δὲν ἐταίριαζαν καθόλου μὲ ὅ,τι ἔβλεπα γύρω μου. Εἶνε τόσο ἀπλᾶ τὰ θυμάρια, τὰ ἄνθη, τὰ πουλάκια· ὅλα αὐτὰ σαλεύουν, καὶ πετοῦν, καὶ σκύβουν τόσον χαριτωμένα! κ' ἐγὼ δὲν ἐτολμοῦσα οὔτε νὰ σκύψω, μὴν τύχη καὶ ζαρῶσω τὴν τουαλέττα μου! Ἀλλὰ φορὰ, θὰ βάλω τὸ ἄσπρον φόρεμα, τὸ μεγάλο μου φάθινο καπέλλο, καὶ ἰδίως ὄχι γάντια! Ἐτσι καὶ ὁ μπαμπᾶς μ' ἀρέσει καλλίτερα ἅμα δὲν φορεῖ τὴν ρεδιγκόταν του· τὸν κάμνει τόσο σοβαρὸν αὐτὴ ἡ ρεδιγκότα. Τέλος πάντων, ἤμεθα σὰν ἄνθρωποι πού φοροῦν δανεικὰ ρούχα. Τὸ εἶπα, ὅμως, στὸν μπαμπᾶ:

— Μ' ἀρέσεις καλλίτερα, ἅμα δὲν στολιζέσαι.

— Συλλογίσου δά, Μάρθα μου, ὅτι πηγαίνουμε νὰ κάμωμεν ἐπισκέψεις σὲ σπίτια πού μόλις ἔχομεν τὴν γνωριμίαν των!

— Ποῦ δηλαδή;

— Θ' ἀρχίσωμε πρῶτα ἀπὸ τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ· ἔπειτα θὰ πᾶμε στὴν δασκάλισσαν· ἔπειτα στὴν οἰκογένειαν

Φιλογιάννη, ὅπου ἔχεις πάγην μιὰ-δύο φορές, καὶ ἔπειτα στὴς κυρίας Μαντάρη.

— Δὲν τὴν γνωρίζω αὐτὴν τὴν κυρίαν, μπαμπᾶ· μοῦ μίλησες μερικὲς φορές γι' αὐτὴν μὰ ποτὲ μου, δὲν τὴν εἶδα.

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τῆς ὑπεσχέθηκα νὰ σε πάγω στὸ σπίτι της.

— Ἐχει παιδάκια;

— Ἐνα ἀγοράκι μόνον, πού το λέγουν Κίμωνα. Θὰ δῆς τί καλὸ παιδί που εἶνε!

— Καὶ ὁ πατέρας του;

— Ὁ κ. Μαντάρης ἔχει πεθάνει εἰς τὰ ξένα μέρη· ἦτο πλοίαρχος τοῦ Ναυτικοῦ.

— Καί, εἶνε πολὺς καιρὸς που εἶνε πεθαμένος;

— Δέκα χρόνια περίπου. Ὁ Κίμων ἦτο τότε δύο ἐτῶν.

Μὲ τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ. Ἐκεῖ εἶνε ὅλο καὶ ἄνθη, καὶ τόσο εὐμορρα! Μία κληματαριά ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐξώθυραν, πράσινα παντζούρια, τὸ κοτέτσι δεξιά. Ἡ κυρία Θεοδώρα, ἡ παπαδιά, ἦλθε νὰ μας ἀνοίξῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΝΤΑΙ ὅτι ἡ ἐφετεινὴ Ἀποκρῆ, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, περνᾷ κρύα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ παράπονον αὐτὸ τὸ ἀκούω κάθε χρόνον. Ἡ ἀλήθεια πάλιν εἶνε ὅτι φέτος τὸ ἀκούω ζωηρότερον. Καὶ τέλος, ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι το ἀνεγνώρισα κ' ἐγὼ καὶ το ἀνωμολόγησα προχθὲς τὸ βράδυ, πού ἤμουν σ' ἓνα σπίτι καὶ εἰσέβαλεν ἔξαφνα μιὰ παρέα μασκαράδες.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας παραστήσω τί κρύοι καὶ τί ἀνάλατοι πού ἦσαν! Μερικὸς ἡ μάσκα τοὺς κάμνει ἀφώνους ὡς ἰχθεῖς. Ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν ἀλῶι ὡς τέττιγες. Ἐλεγον, ἔλεγον, οὐρλιαζαν, ἐστρίγγιζαν, ἐξεφώνιζαν, ἐχοροπηδοῦσαν. Καὶ ὅμως, θὰ ἦτο πολὺ προτιμώτερον νὰ μὴν ἔλεγον καὶ νὰ μὴν ἔκαμαν τίποτε... Τί ἄνοστα πειράγματα, τί σαχλὰ καλαμπούρια, τί ἀδέξια κινήματα!

Κανείς δὲν κατῴρθωσε νὰ εὐθυμήσῃ, νὰ γελάτῃ μαζί των. Ἡ θερμοκρασία τῆς αἰθούσης, ὄχι μόνον δὲν ἀνέβη, ἀλλὰ νομίζω ὅτι κατέβη ἀρκετοὺς βαθμούς, καὶ γρήγορα ἤρχισαμεν νὰ αἰσθανώμεθα τὸν πάγον... Ὁ οἰκοδεσπότης ὑπενθύμισεν, ὄχι βέβαια εἰς ἐπήκοον τῶν μασκα-

ράδων, τὸ γαλλικὸν ρητόν: «ὁποῖος κυνηγᾷ τὸ πνεῦμα συλλαμβάνει τὴν βλακειάν», — ἡ δὲ οἰκοδεσποῖνα, τολμηροτέρα εἰς τὰ κομπλιμέντα της, τὴν ὥραν πού ἐφευγαν, τοὺς προέπειψε μ' αὐτὸ:

— Κρύα ἡ ἐφετεινὴ Ἀποκρῆ, μασκαράδες μου! πολὺ κρύα! . .

Ὅταν ἐμείναμεν μόνοι, οἱ ἄμασκάρευτοι, ἤρχισαμεν νὰ φιλοσοφώμεν, — τόση ἦτο ἡ μελαγχολία μας! — περὶ... τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων. Καὶ μέλις ἐγέλασαν ὀλίγον τὰ πικρά μας χεῖλη, ὅταν ἐσυλλογίσθημεν τὴν ματαιοζοσίαν μερικῶν μασκαράδων, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι θὰ χαλάσουν τὸν κόσμον εἰς ἓνα σαλόνι μὲ τὴν μάσκαν των καὶ μὲ τὴν εὐφροσύνην των, καὶ δὲν καταρθῶν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐξαρθρῶν τὸς σιαγόνας τῶν ἄλλων! . . ἀπὸ τὰ χασημέλια.

— Καί ὅμως ὑπάρχουν καὶ μασκαράδες ἔξυπνοι! παρετήρησεν ἡ Κάκια, ἡ νεαρὰ κόρη τοῦ οἰκοδεσπότη. Θυμᾶσθε πέρσι, μπαμπᾶ, μιὰ παρέα πού ἦλθεν ἀπὸ τρεῖς, πόσο μᾶς ἔκαμαν νὰ γελάσωμεν;

— Πολὺ σπάνιο πρῆγμα! ἀπήντησεν ὁ μπαμπᾶς. Ἀπὸ διακόσιους, μού μπορεῖ νὰ μας ἦλθαν πέρσι, μόνον τρεῖς ἦσαν ἔξυπνοι. Δηλαδή ἐνάμισυ τοῖς ἑκατόν!

— Ὅπως «ἡ εὐγένεια ὑποχρεώνει», ἔτσι καὶ ἡ μάσκα, εἶπε τότε ὁ θεός. Γιά νὰ φορέσης μάσκα καὶ νὰ πᾶς σ' ἓνα σαλόνι, πρέπει νὰ εἶσαι ἔξυπνος. . . εἰ-δεμὴ κάθου στ' αὐγά σου!

— Ἡ πῆγαινε ἄμασκάρευτος! συνεπλήρωσεν ἡ Κάκια. Ἀλλὰ... καὶ ποῖος δὲν νομίζει ὅτι εἶνε ἔξυπνος; Βάζω στοίχημα, ὅτι αὐτοὶ πρὸ ὀλίγου ἐφυγαν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τοὺς ἐθαυμάσμεν. . .

Ἐξαφνα ἡ Κάκια ἐστράφη πρὸς ἐμέ: — Ἀλήθεια, κύριε Φαίδων, δὲν γράφετε τίποτε στὴ «Διάπλασι» γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

— Τί νὰ γράψω;

— Ἐεῦρω κ' ἐγώ; . . . Νά, νὰ δώσετε μιὰ συμβουλὴ.

— Σὰν τί συμβουλὴ;

— Ὅποιος εἶνε κουτὸς νὰ μὴ μασκαρευταί.

— Καὶ εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ; Δὲν εἶπες προ ὀλίγου ὅτι καθένας νομίζει τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἔξυπνο;

— Ἀ, ναι!

Καὶ ἡ φῶρα τῆς Κάκίας ἐκόπη διαμῆς, κ' ἐδυθίσθημεν εἰς τὴν πρώτην μας φιλοσοφικὴν μελαγχολίαν. Ναι, καμμία συμβουλὴ δὲν θὰ εἶχεν ἀποτέλεσμα. . . Ὁ κόσμος θὰ εἶνε πάντα ὁ ἴδιος, καὶ ἡ Ἀποκρῆ θὰ εἶνε πάντα ἡ ἴδια, καὶ θὰ μασκαρεύονται ὅλοι οἱ κουτοί, καὶ οἱ ἔξυπνοι μασκαράδες θὰ

εἶνε σπάνιοι. . . σὰν τὲς ἄσπρες μύγες.

Ἄλλως τε ἡ Ἀποκρῆ ἡ Ἀπόκρυφα ἐφέρασεν, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα, εἴτε ζεστά εἴτε κρύα, — καὶ ἀντὶ τῆς συμβουλῆς τῆς Κάκίας, προτιμῶ νὰ σας εὐχθῶ καὶ τοῦ χρόνου, καὶ καλὴ Σα-ρακοστή.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 36.)

Κατόπιν ἡ Εὐθαλία εἶπεν:

— Ἄν ἤμπορούσα νὰ τα εἰπῶ ὅλα στὴ μαμμά, ἂν ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ μ' ἐννοοῦσε ὅπως ἐσὺ καὶ θὰ μ' ἐσυγχωροῦσε, ἡ καρδιά μου θὰ ἐξαλάφρωνε ἀπὸ μεγάλο βάρος.

Ἡ Ἑλλη ἐσήκωσε τὸ εὐμορφὸ κεφαλάκι τῆς μικρᾶς φίλης της καὶ τὴν ἐκύτταξε μέσα στὰ μάτια, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὠραιότερα καθὼς ἔλαμπαν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Βεβαίως ἡ μαμμά σου θὰ σε συγχωρήσῃ, εἶπε· νομίζω ὅμως, Εὐθαλία μου, ὅτι, πολλὰς φορές, δὲν εἶνε εὐγενὲς νὰ ξεφορτώνεται ὁ ἄνθρωπος τὸν πόνον του διὰ νὰ τον φορτώσῃ εἰς τὸν ἄλλον. Φρονῶ ὅτι ὀρεῖλομαι νὰ ὑποφέρωμεν ἀγογγύστως τὴν ποινήν διὰ τὰς κακὰς πράξεις μας, καὶ ὅτι δὲν ἔχεις ἐσὺ κανένα δικαίωμα νὰ λυπήσῃς τὴν μητέρα σου, ὅπως θὰ τὴν λυπήσῃς, ἂν της εἰπῇς αὐτὸ που ἀγνοεῖ, αὐτὸ που, εὐτυχῶς, δὲν ἔχει ἐννοήσῃ. . .

— Μὰ δὲν θὰ κάμω κρίμα, ἂν της κρύψω αὐτὸ που ἔκαμα;

— Μεγαλειότερον κρίμα θὰ κάμῃς ἂν τὴν λυπήσῃς ἄδικα, ἀφοῦ μάλιστα τώρα μετενόησες εἰλικρινῶς διὰ τὸ σφάλμα σου. . .

— Μὰ, ὅταν ἡ μητέρα μου, πάλιν ὅπως πρῶτα καλὴ καὶ γλυκεῖα, μού ἐαναμιλήσῃ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεταί ὅτι ἡ κόρη της ἐφάνη τόσο κακὴ, τόσο. . . τόσοσιν ποταπῇ, ὦ! τί νὰ κάμω τότε, Ἑλλη;

— Θὰ το ὑποφέρῃς, ἀγαπητὴ μου, καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ μεγαλειότερά σου τιμωρία, — εἶπεν ἡ Ἑλλη μὲ γλυκὺν ἀλλὰ καὶ σοβαρὸν τόνον.

— Εὐθαλία! Εὐθαλία! Ποῦ εἶσαι; Σε ζητοῦν! — ἠκούσθη ἡ ὀξεῖα φωνὴ τῆς Σοφίας που ἐφώναζε.

Καὶ ὅταν ἐπλησίασεν:

— Ἀ! ἐδῶ εἶσαι; ἐπὶ τέλους, σὲ ἤρρα!

Κατόπιν δέ, ἀφοῦ ἐκύτταξε ὀλόγυρα:

— Τί ὥραϊα δένδρα! Τί εὐμορρα πού εἶνε ἐδῶ! Ἀρχίζει ὁ χορὸς, ξέρεις;

— Μὰ πού ἦσαν ἀπόψε, ὅλο τὸ βράδυ, Σοφία, ἤρωτησεν ἡ Εὐθαλία.

— Μὲ τὴ Μαρτιούλα. Ἡ Μαρτιούλα εἶνε λιγάκι ἄρρωστη, τῆς πονεῖ

φοβερὰ τὸ κεφάλι. Ἐπρεπε κάποιος νὰ μείνῃ κοντὰ της, καὶ ἔμεινα ἐγώ. Ἡ μαμμά δὲν μποροῦσε. . . Χαίρετε λοιπόν. Θὰ πῶ τῆς μαμμάς σου πὼς ἔρχεσαι. Μὲ εἶχε στείλῃ νὰ σ' εὐρῶ· δὲν θέλει νὰ χάσῃς τὸν πρῶτον χορὸν.

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Σοφία, ἔφυγε τρεχάτη. Ἡ Εὐθαλία καὶ ἡ Ἑλλη τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἐσυλλογίζοντο, ἐνῶ ἔβλεπαν τὴν Σοφίαν ἀπομακρυνομένην, καὶ μόνον εἶπεν ἡ Ἑλλη:

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ κόρη τῆς κυρίας Ταλλήρης; Φαίνεται μᾶλλον σὰν μικροκαμωμένην μητερούλα, παρὰ σὰν κοριτσάκι. . .

Ὅταν αἱ δύο φίλαι ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐσχηματίζοντο τὰ ζεύγη διὰ τὸν τετράχορον. Ἡ κυρία Ταλλήρη πάλιν προεξήρχεν εἰς τὸν χορὸν μὲ τὴν ἀπαράμιλλον καλλονὴν της. Ἡ Ἑλλη καὶ ἡ Εὐθαλία ἐστάθησαν πρὸς στιγμὴν διὰ νὰ τὴν θαυμάσουν. Ἐξαφνα ἤκουσιν ὀπίσω των μίαν φωνήν, ἡ ὁποία ἐφάνη ὡς φωνὴ ἀγγέλου εἰς τὴν Εὐθαλίαν:

— ὦ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη που ἦλθες, κόρη μου. Πολὺ θὰ μου ἔκακοφαίνετο ἂν ἔχανες τὸν πρῶτον χορὸν.

Ἡ Εὐθαλία ἀμέσως ἐγύρισε:

— Μὰ. . . πού πηγαίνεις τώρα, μαμμά;

— Πηγαίνω ἐπάνω, νὰ κάμω συντροφιά τῆς καίμενης τῆς Μαρτιούλας που εἶνε ἄρρωστη. Ἡ Σοφία ἔμεινε μαζὶ της ἕως τώρα, καὶ ἤθελε νὰ ξαναπάγῃ, ἀλλὰ ἐγὼ της εἶπα νὰ μείνῃ ἐδῶ, καὶ θὰ πάγω νὰ καθήσω μὲ τὴν Μαρτιούλα, ἕως ὅτου τελειώσῃ ὁ χορὸς. Καλὴ διασκέδασι, κόρη μου.

Ὅταν ἡ κυρία Κλαρὴ ἀπεμακρύνθη, ἡ Ἑλλη εἶπε τῆς Εὐθαλίας, μὲ ἓνα χαμόγελο, που ἦτο καὶ μελαγχολικὸν ἀλλὰ καὶ χαρούμενον συγχρόνως:

— Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχα δύο μητέρες καὶ νὰ εἰμπορῶ νὰ ἐκλέξω, θὰ ἤθελε νὰ ἐμοιάζῃ ἡ μία μὲ αὐτὴν τὴν γόησσαν κυρίαν Ταλλήρη· ἀλλὰ, ἂν μου ἔλεγον νὰ ἐκλέξω μίαν μόνην, θὰ ἐξελέγα τὴν κυρίαν Κλαρὴν.

Καὶ ἐξηκολούθησε μὲ σοβαρὸν τόνον:

— Ἐχει ἀγγλικὴν καλωσύνην ἡ μητέρα σου, Εὐθαλία. Κότταξε νὰ της ὁμοιάσῃς, νὰ γίνῃς σὰν αὐτὴν! Τώρα ὅμως, ἔλα. . . ἄκουσε τί εὐμορρα πού παίζει ἡ μουσικὴ. Πᾶμε νὰ χορεύωμε. . .

Ἡ Εὐθαλία ἐχόρευεν, ἐχόρευεν ἐκείνο τὸ βράδυ, ἀλλὰ εἰς κάθε βῆμα τοῦ χοροῦ, μέσα εἰς τοὺς μελωδικοὺς τόνους τῆς μουσικῆς, ἤκουε μίαν ἄλλην ὥραιότεραν μελωδίαν, — τὴν φράσιν τῆς Ἑλλης:

— Κότταξε νὰ γίνῃς σὰν τὴν μητέρα σου, κύτταξε νὰ της ὁμοιάσῃς!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΑΤΟΣ

ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΤΟΤΕ

Ἐτρεμαν τὰ χέρια τῆς Σιδύλλας ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς, ὅταν ἔβγαλε τὸ κλειδί στὴν κλειδαρότρυπα. Ἀνοίξε ἡ θύρα, τὴν ἄριστε νὰ μπῇ μέσα, κ' ὕστερα ἔδωσε μιά, κ' ἔκλεισε μοναχὴ τῆς.

Ἐκύτταξεν ὁλόγυρα ἡ Σιδύλλα, καὶ εἶδε πῶς ἦτον μέσα σ' ἓνα μεγάλο στρογγυλὸ δωμάτιον, εὐάερον καὶ εὐήλιον, — ὅπως γράφουν τὰ ἐνοικιασθῆρια, — μὲ παράθυρα γύρω-γύρω, καὶ ἀπὸ κάθε παράθυρο ἔβγαίνει ἔξω μιά ἀκτίνα. Ἐπῆγε κοντὰ σ' ἓνα παράθυρο, κ' ἔμεινε σὰν χαλὴ, ὅταν εἶδεν ἐπάνω μιά ἐπιγραφή μὲ φωτεινὰ γράμματα, ποῦ ἔγραφε :

« Φῶς διὰ τὴν Ἀγγλίαν ».

Εἰς τὸ ἄλλο παράθυρο ἔγραφε : « Φῶς διὰ τὴν Γαλλίαν », καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀπὸ

κάθε παράθυρο ἐκωτίζετο κ' ἓνα κράτος.

Ἐκύτταξε ἡ Σιδύλλα ἀπὸ τὸ πρῶτο, καὶ εἶδε, μέσα στὴν ἀκτίνα, σὰν νὰ ἔβλεπε μὲ τὸ τηλεσκόπιον, ἔως κάτω εἰς τὴν γῆν. Εἶδε γέροντας καὶ μωρὰ ποῦ ἐκάθοντο σὲν ἥλιο, εἶδε γεωργούς ποὺ ἐκύτταζαν ψηλά, εἶδε ζῶα λαχανιασμένα, εἶδε ἓνα σιδηρόδρομο ποῦ ἔτρεχε κ' ἔκαμνε «πούρ-πούρ!» Εἶδε καὶ σπίτια πολλὰ, κ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ μὲ κόκκινα κεραμίδια καὶ ἄσπρα παντζούρια, ἦτο τὸ δικό τους σπίτι.

Στὴν ἄκρα τῆς ἀκτίνης εἶδε ἓνα ἀγόρι ποῦ ἔτρεχε, καὶ μιά γυναῖκα πίσω του ἔτρεχε νὰ τὸ φθάσῃ, νὰ του φορέσῃ τὸ φάθιο καπέλλο του στὸ κεφάλι. Καὶ ὕστερα, σὰν νὰ τῆς φάνηκε πῶς ἄκουσε νὰ βαρρὴ μιά σάλπιγγα, καὶ εἶδεν ἓνα φάσμα τοῦ Ἡλίου νὰ κατακυλᾷ ἔως κάτω στὴν ἀκτίνα, νὰ θάβη ἔως τὸ παιδί, νὰ του χτυπᾷ μὴ κατακεφαλιά, κ' ὕστερα νὰ ξαναφεύγῃ. Τὸ καίμενο τὸ ἀγόρι ἔφερε τὰ χέρια του στὸ μέτωπόν του ἀπὸ τὸν πόνον, κ' ἔπρεσε καταγῆς.

— Τὸ χτύπησε ὁ Ἡλῖος στὸ κεφάλι! ἐψιθύρισε ἡ Σιδύλλα, διακτὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ ὅταν το φώναζαν; ... Ἀλλὰ ἐπρόσθεσε ἡδύως συλλογισμένη, δὲν τῶ-

ξερα ὡς τὰ τώρα πῶς φαίνεται ἡ γῆ ἀπὸ τὸν Ἡλῖον!

Ἐκύτταξε λιγάνι ἀριστερώτερα, καὶ εἶδε τὴ θάλασσαν, μὲ τὰ ἐλαφρὰ κυματάκια τῆς, καὶ κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά ἓνα σωρὸ παιδάκια ποὺ ἔκαμναν λουτρὸ κ' ἐπαιζαν μέσα στὰ νερά, κ' ἐκυνηγούσε τὸ ἓνα τ' ἄλλο, ἐνῶ παρέκει ἄλλοι ἄνθρωποι ἔκαμναν τὸν περίπατόν των ἢ ἐκάθοντο στὰ ζαχαροπλαστεῖα κ' ἔτρωγαν παγωτά.

Ἐτσι ἡ Σιδύλλα, ἀπὸ τὰ διάφορα παράθυρα εἶδε τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ Παρίσι, εἶδε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, εἶδε καὶ τόσα ἄλλα μέρη. Ἀλλὰ πρὶν τι εἶδῃ ὅλα, ἔτρεξε νὰ ἰδῇ, προτῆτερ καὶ τὴν Ἰαπωνίαν, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε ἀκουστά τόσα περίεργα πράγματα.

Ἐκύτταξε λοιπὸν ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὰ φωτεινὰ γράμματα, ποῦ εἶχε τὴν ἐπιγραφήν « Ἰαπωνία ». Ἐπάνω σὲ μιά ψάθα, μέσα σὲ ἓνα δωμάτιο μὲ λιγοστὰ ἐπιπλα, ἦτο μιά εὐμορφὴ καὶ κοντούλα Ἰαπωνέζικα, κ' ἔπαιζε μανδολίνο.

Ἐτρεμα, ἡ Ἰαπωνέζικα ἐξαπλώθηκε στὸ στρώμα τῆς καὶ ἀκούμπησε τὸν λαιμό τῆς ἐπάνω σ' ἓνα ξύλινο προσκέφαλο, γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ περίεργο χτένισμα τῶν μαλλίων τῆς. Ἐτράβηξε ἓνα-δύο ρουφηξίες ἀπὸ ἓνα μικρὸ τσιμπούκακι, ὕστερα τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στομάχι τῆς. τὸ ἐκτύπησε «τάπ! τάπ!» ἐπάνω σ' ἓνα μπρούτζινο μαγκάλαι, γιὰ νὰ πέσῃ ἡ σιάχτη, κ' ἔκλεισε τὰ λοξὰ ματάκια τῆς νὰ κοιμηθῇ.

Μιά ματιὰ δεξιώτερα, — καὶ νά, ἓνας ἰαπωνέζικος κῆπος, μὲ τὰ δειδράκια του, τὰ δρομάκια του, καὶ τὰ γεφυράκια του. Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δρομάκια, ἓνας ἰαπωνέζικος ἔτρεχε μὲ τὸν ἀετὸ του, χωρὶς νὰ προσέχῃ καὶ πολὺ-πολὺ στὸ μωρό, ποῦ εἶχε κρεμασμένο μὲ μιά πὰν νὰ στῇ ράχι του.

Λιγάνι ἀριστερώτερα, ἦτον ἓνα μεγάλο βουνό, πολὺ μεγάλο καὶ ψηλό, καὶ ὁλόμοναχο.

— Μ π ρ ὶ μ !

Ἀπὸ τὴ βία τῆς ἡ Σιδύλλα ἐκτύπησε μὲ τὸν ἀγκωνά τῆς στὸ διπλανὸ πλάμι. Ἐγίνε ἓνας φοβερός κρότος, σὰν νὰ ἔπεφτε ἀστροπελέκι, καὶ εἶδε, ἡ κακο-

μοῖρα ἡ Σιδύλλα, ἓνα μεγάλο ράγισμα ἐπάνω στὸ γυαλί, — καὶ ἓνα μεγάλο σύννεφο ἔκρυψε ὅλα τὰ ὠραῖα μέρη τῆς γῆς ποὺ ἔβλεπε.

[Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄. (Συνέχεια)

Μὲ δύο λόγια, ὅπως οἱ νεαροὶ ἀριστεῖς μας, ἔτσι καὶ ὁ κ. Πάττερσον, ἄλλο δὲν εἶχε πλέον εἰς τὸ μυαλό του παρὰ τὰς ἐτοιμασίας τοῦ ταξιδίου.

Ἀλλως τε, ἦτο μὲν ὠρισμένη ἡ 30ῃ Ἰουνίου διὰ τὸν ἀπόπλου τοῦ «Γοργού», ἀλλ' ἀπὸ τὰς πέντε ἡμέρας ποῦ ἔμειναν ἔπρεπε νὰ φαινοῦν εἰκοσιτέσσαρες ὥραι, διὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τὸ Λονδὸν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Κόρκ. Οἱ ταξιδιώται μας ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶν σιδηροδρομικῶς εἰς τὴν Βριστόλν, νὰ ἐπιδιδαθῶν ἐκεῖ εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας, νὰ ἐκπλεύσων ἀπὸ τὸν ποταμὸν Σίβερν, νὰ διασχίσων τὸν πορθμὸν τῆς Βριστόλν, καὶ ν' ἀποβιβασθῶν εἰς τὴν Κούινσταουν, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὁρμου Κόρκ, ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἀκτῆς τῆς Ἰρλανδίας οἱ κάτοικοι τῆς.

Μία ἡμέρα μόνον ἐχρειάζετο διὰ τὸν θαλάσσιον διάπλου μεταξὺ Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας, αὐτὸ δέ, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ κ. Πάττερσον, ἦτο ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ συνειθίσῃ κανεὶς εἰς τὴν θάλασσαν...

Αἱ ἀπαντήσεις τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀριστείων μας δὲν ἐβράδυναν νὰ ἔλθουν, εἴτε δι' ἐπιστολῶν εἴτε τηλεγραφικῶς. Ἡ οἰκογένεια μάλιστα τοῦ Ρογήρου Χινσδαίλ, κατοικοῦσα εἰς τὸ Λονδίνον, ἀπήντησεν αὐθημερόν. Ἡ πρότασις εἶχε γίνῃ εὐνοϊκώτατα δεκτὴ καὶ μετ' ἔγκαρδίων εὐχαριστιῶν διὰ τὴν κ. Κῆτλεν Σέιμους.

Ἐνῶ ἡ κυρία Πάττερσον ἡσυχολεῖτο μὲ τὰς προτομομαίαις τοῦ ταξιδίου τοῦ συζύγου τῆς, ὁ κ. Πάττερσον ἔβαλε τὸ τελευταῖο χεῖρ εἰς τὴν γενικὴν λογιστικὴν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς. Βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ κανένα λογαριασμὸν ἀνεξόφλητον, κανένα κονδυλί ἀπέραστον. Κατόπιν, ἐσκόπευε νὰ ζητήσῃ τακτικὸν πρωτόκολλον περὶ παραδόσεως τῆς διαχειρίσεώς του, ἥτις ἐτελείονε τὴν 28 Ἰουνίου 1877.

Συγχρόνως ὅμως δὲν παρημέλησε τὰς προσωπικὰς του υποθέσεις, καὶ, βεβαίως, ἐκἀνόνισεν ὅπως αὐτὸς ἠννόει τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον θεώρει ὑπέρτατον, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ ὁμιλήσῃ

πρὸς τὴν κυρίαν Πάττερσον πολὺ σαφέστερον παρ' ὅσον εἶχε πράξῃ κατὰ τὴν πρώτην τὴν συνδιάλεξιν.

Διὰ τὸ ζήτημα ὅμως τοῦτο ἐτήρησαν ἀπόλυτον σιγὴν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Θὰ ἐμάνθων ἄραγε καὶ οἱ ξένοι περὶ τίνος ἐπρόκειτο; Ναι, ἀναμφιβόλως, ἂν κατὰ δυστυχίαν ἔκ. Ὁράτιος Πάττερσον δὲν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν Νέον Κόσμον.

Τὸ βέβαιον μόνον εἶνε, ὅτι οἱ δύο σύζυγοι ἐπισκέφθησαν ἐπανειλημμένως ἓνα δικηγόρον καὶ μάλιστα ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. Παρητήρηθη δὲ ὁρισμένως ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς σχολῆς, ὅτι μίαν ἡμέραν ὁ κ. Πάττερσον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του σοβαρώτερος τοῦ συνήθους, καὶ ὅτι ἡ κυρία Πάττερσον εἶχε κατακόχνη τὰ μάτια τῆς, ὡς νὰ εἶχε χύση ποταμοῦ δακρύων.

Ἀπεδόθη ὅμως τοῦτο εἰς τὴν λύπην διὰ τὸν ἐπικείμενον ἀποχωρισμόν, καὶ τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τῆς λύπης ἐφάνη εἰς ὅλους πληρέστατα δικαιολογημένον. Ἐφθάσεν ἡ ἡμέρα τῆς 28 Ἰουνίου. Ἡ ἀναχώρησις εἶχεν ὁρισθῇ διὰ τὸ βράδυ. Κατὰ τὰς 9, ὁ Μέντωρ καὶ οἱ νεαροὶ συνταξιδιώται τοῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιδιδαθῶν εἰς τὸ τραῖνον τῆς Βριστόλν.

Τὸ πρωί, ὁ κ. Ἰουλιανὸς Ἀρδαχ συνωμίλησε διὰ τελευταίαν φορὰν μὲ τὸν κ. Πάττερσον. Τῷ συνέστησε μὲν νὰ κρατῇ μὲ τάξιν καὶ ἀκρίβειαν τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταξιδίου, — ἡ ὁποία σύστασις ἦτο ὁλωδιδίου περιττή, — ἀλλὰ συγχρόνως τῷ κατέστησε γνωστὴν ὅλην τὴν σοβαρότητα τῶν καθηκόντων του, καὶ πόσον ἔπρεπε νὰ μεριμνᾷ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἀρμονίας μεταξὺ τῶν ἐννέα ἀριστείων τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Κατὰ τὰς ὁκτώ καὶ 30, οἱ ἀποχαιρετισμοὶ ἔγιναν εἰς τὴν μεγάλην αὐλήν. Οἱ ἐρχομενοὶ τῆς Ρογήρου Χινσδαίλ. Τῶν Χόδαρτ, Οὐμβέρτος Πέρκινς, Λουδοβίκος Κλωδιῶν, Τωνῆς Ρενώ, Νίλς Χάρμπε, Ἀξελ Βίκμπορν, Ἀλδέτος Λούβεν καὶ Μάγνος Ἀνδερς, ἔσφιξαν τὰ χέρια τοῦ διευθυντοῦ, τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν συμμαθητῶν των, οἱ ὁποῖοι, ἐπὶ τῇ ποτὶ, μὲ ἀρκετὴν ζήλειαν τοὺς ἔβλεπαν ἀναχωροῦντας.

Ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσον ἀπεχαιρέτησε τὴν κ. Πάττερσον μὲ συγκινητικὰς φράσεις, ἀλλὰ καὶ μὲ ἥσυχον συνεῖδησιν, διότι ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος εἶχε κανονίσῃ ἐκ τῶν προτέρων πᾶν τὸ ἐνδεχόμενον νὰ συμβῇ — ἐπῆρε δὲ μαζὶ τὴν φωτογραφίαν τῆς.

Κατόπιν, ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐννέα ἀριστεῖς, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπήγαιναν ν' ἀνεβῶν εἰς τὸ μεγάλο λεωφορεῖον διὰ νὰ μεταβῶν εἰς τὸν σταθμόν, καὶ εἶπε, τονίζων καλὰ τὰς συλλαβάς τῆς ἐξῆς φράσεως τῆς Ὀδυσσεύς :

— Χρεὼν δὴ περὶαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, δεινὸν τ' ἀργαλέον τε...

Καὶ ἐξέκρινε. Μετ' ὀλίγας ὥρας τὸ τραῖνον θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν Βριστόλν. Ἀῖριον θὰ διαβῶν τὸν πορθμὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Πάττερσον ἐχρημάτισεν ὡς μέγα λαῖτμα θαλάσσης κτλ. Καλὸ ταξίδι! τοὺς ἀριστεῖς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΗΣ «ΚΥΑΝΗΣ ΑΛΩΠΕΚΟΣ»

Ἡ πόλις Κόρκ, πρωτεύουσα τῆς κομητείας Μύνστερ, κατέχει τὴν τρίτην θέσιν μεταξὺ τῶν πόλεων τῆς Ἰρλανδίας. Χάρης εἰς τὸ ἐπίνειόν τῆς, τὸν λιμένα τῆς Κούινσταουν, ἔχει σπουδαίαν βιομηχανικὴν καὶ ἐμπορικὴν σημασίαν.

Φθάνοντες ἀργὰ εἰς Κόρκ, ὁ Μέντωρ καὶ οἱ ἐννέα σύντροφοί του δὲν θὰ εὐρίσκων ἴσως καιρὸν οὔτε νὰ ἐπισκεφθῶν τὴν ὠραίαν νῆσον, ἡ ὁποία συγκοινωνεῖ διὰ δύο γεφυρῶν μὲ τὰς δύο ὁχθὰς τοῦ ποταμοῦ Λῆ, οὔτε νὰ κάμουν τὸν περίπατόν των εἰς τοὺς θαυμασίους δημοσίους κήπους τῆς πόλεως, οὔτε νὰ ἐξερευνησῶν τὰ περίχωρά τῆς.

Ὁλη αὕτη ἡ δημοτικὴ περιφέρειαν περιλαμβάνει ὑπὲρ τὰς 89 χιλιάδας κατοίκων, — 79 χιλιάδας εἰς τὴν Κόρκ καὶ 10 χιλιάδας εἰς τὴν Κούινσταουν. Ἀλλὰ, δι' αὐτὰς τὰς τερπνάς ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίχωρα, δὲν εἶδαν πεντὰς τρεῖς ἄνθρωποι καθισμένοι, κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 29 Ἰουνίου, εἰς τὸ δάθος τῆς ταβέρνας τῆς «Κυανῆς Ἀλώπεκος». Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι, χωμένοι εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν, ἐκουθέντιαζαν μὲ χαμηλὴν φωνὴν ἐμπρὸς στὰ τενεκεδένια ποτήρια των, τὰ ὁποῖα συχνὰ ἐγέμιζαν καὶ ἄδειάζαν, χωρὶς ν' ἀμελοῦν νὰ ρί-

πτουν λοξὰ καὶ φιλόποτα βλέμματ' εἰς πάντα εἰσερχόμενον μέσα εἰς ἐκείνην τὴν κακοφημισμένην ταβέρναν τῆς Κούινσταουν, ὅπου διηγῶντο νῦν παντοῖς ἔθνοισ καὶ ἄνθρωποι τῆς ἐσχάτης ὑποστάσεως...

Ἄν ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ ἀτυνομία ἔκαμνε ἐρεῦνας μέσα εἰς τὴν χαμηλὴν αἰθούσαν τῆς «Κυανῆς Ἀλώπεκος», θὰ κατάρθονεν ἴσως νὰ συλλάβῃ μίαν συμμορίαν κακούργων, τοὺς ὁποίους ἀνέζητει ἀπὸ τινῶν ὥρων καὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν δραπέτευσῃ ἀπὸ τὴν ναυτοφυλακὴν τῆς Κούινσταουν.

« Ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐννέα ἀριστεῖς... » (Σελ. 45, στήλ. α΄.)

Πρὸ ὁκτὼ ἡμερῶν, ἐν πολέμικόν πλοῖον τῆς Ἀγγλίας εἶχε φέρῃ εἰς τὴν Κούινσταουν τὸ πλήρωμα τοῦ ἀγγλικοῦ τριτοῦ «Χάλιφα». Ἐπὶ ἐξ ἡμέρας τὸ ἱστιοφόρον τοῦτο εἶχε κάμῃ φοβερὰς ληστοπειρατείας εἰς τὰ πελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ, μεταξὺ τὴν νῆσον τοῦ Σολομώντος, τῶν Νέων Ἑβρίδων καὶ τῶν συμπελεγμάτων τῆς Νέας Βρετανίας. Τόσας ἦσαν τὰ ἐγλήματα τῶν πειρατῶν ἐκείνων, ὥστε δικαζόμενοι ἀφεύκτως θὰ κατεδικάζοντο εἰς παραδειγματικὴν ποινὴν,

